

11. tanulmány

Az utolsó hét csapás

Március 9., szombat délután

A kegyelem angyala nemsokára távozik e földről, és a hét utolsó csapás zúdul a világra. Bűn, gyalázat, bánat és sötétség uralkodik mindenfelé. Ámde Isten még mindig felkínálja az embereknek azt a kiváltságot, hogy felcserélhetik a sötétséget a világossággal, a tévedést az igazsággal, a bűnt az életszentséggel. Ámde Isten türelme és kegyelme is véget ér. Senki se gondolja, hogy hazugsággal megmenekülhet haragja elől, mert Isten a hazugság védfalát rombolja. Isten haragjának kőszikláit nemsokára hullani fognak, és ha a törvényszegők büntetése megkezdődött, akkor nincs szünet többé. Isten haragjának viharfelhői gyülekeznek, és csak azok állhatnak meg, akiket az igazság megszentelt Isten szeretetében. Ők Krisztussal együtt Istenben rejtőznek, míg a pusztítás műve bevégeződik. Isten felkel, hogy bűneikért e világ lakosait megbüntesse. – *Bizonyságtételek lelkészeknek*, 182. o.

A végső ítélet napján minden elveszett lélek meg fogja érteni, mit dobott el magától azzal, hogy elvetette az igazságot. A kereszt áll majd szemük előtt, és mindenki – akit bűnei addig elvakítottak – felismeri igazi jelentőségét. Kálvária látomása nyomán, a titokzatos áldozat láttán minden bűnös elismeri, hogy a menny ítélete jogos. Minden hazug mentség semmivé lesz. Az emberiség hitehagyása a maga irtózatosságában mutatkozik meg. Mindenki meglátja majd, mit választott. Tisztázódik az igazság és a tévelygés minden kérdése, amely a hosszú küzdelem alatt felmerült. A világegyetem ítélőszéke igazolni fogja, hogy Isten nem felelős a bűn keletkezéséért és következményeiért. Akkor bebizonyosodik, hogy nem az isteni rendelkezések idézték elő a bűnt. Isten uralmában nem volt hiba; semmi ok nem volt a hűtlenségre és elégedetlenségre. – *Jézus élete*, 58. o.

Amikor Krisztus közbenjárása megszűnik a szenthelyen, Isten kitölti elegyítetlen haragját azokra, akik imádják a fenevadat és képét, és felveszik magukra a fenevad bélyegét (Jel 14:9–14). Izrael népének megszabadítása előtt Isten csapásokkal sújtotta Egyiptomot. Azok a csapások, amelyek Isten népének végső szabadulása előtt a világot fogják sújtani, hasonlítanak az egyiptomi csapásokhoz, csak rettenetesebbek lesznek annál, és sokkal több embert érintenek. A Jelenések könyvének írója így ecseteli azokat a szörnyű csapásokat: „Támada gonosz és ártalmas fekély azokon az embereken, akiken vala a fenevad bélyege, és akik imádják vala annak képét.” A tenger „olyanná lőn, mint a halott vére; és minden élő állat meghala a tengerben”. És „a folyóvizek” és „a vizek forrásai” vérré lesznek. Bármennyire iszonyú is ez a büntetés, Isten igazságosságához nem fér kétség. Isten angyala kijelenti: „Igaz vagy, Uram..., hogy ezeket ítélted; mivelhogy szentek és próféták vérét ontották, vért adál nekik inni; mert méltók arra.” (Jel 16:2–6) Akik Isten népét halálra ítélik, éppoly bűnösök vérük ontásában, mintha saját kezükkel ölték volna meg őket. – *A nagy küzdelem*, 627. o.

Március 10., vasárnap – Az utolsó hét csapás jelentése

Most is olyan igaz, mint mikor Krisztus a földön járt, hogy az örömhírnek ellenséges területre való minden behatolása az ellenség seregeinek kétségbeesett ellenállását váltja ki. Az előttünk álló összecsapás a legrettenetesebb lesz azok között, melyeknek az ember valaha is tanúja volt. Bár olyan hatalmasnak ábrázolja Sátánt, mint valamely erőteljes, felfegyverzett férfit, bukása mégis teljes lesz, és az is vele pusztul el, aki a hűség helyett a hitehagyást választja.

Isten oltalmazó Lelkének visszavonása már el is kezdődött. A szélvészek, viharok, fergetegek, tűzvészek és árvizek, tengeri és szárazföldi szerencsétlenségek gyors ütemben követik egymást. A tudomány igyekszik megmagyarázni e tüneteket. Sűrűsödnek körülöttünk a jelek, és Isten Fiának közelségéről tanúskodnak. De ezeket mind mással indokolják, csak az igazi okkal nem. Az emberek nem ismerik fel az őrálló angyalokat, akik a négy szelet mérsékelik, hogy ne fújjanak, míg Isten szolgálait el nem pecsételik. De amikor Isten utasítja majd angyalait, hogy eresz-

szék szabadjára a szeleket, olyan tusa következik, amelyet képtelen leírni a toll. – *Bizonyságtételek*, 6. kötet, 407. o.

Ó, bárcsak mindenki láthatná azt, ahogy nekem Isten kinyilatkozta, hogy felismerjék Sátán csalását, és jobban örködjének, vigyázzanak. Láttam, hogy Sátán éppen az elpecsételés jelen idejében fejt ki leginkább olyan irányú tevékenységét, hogy Isten népét eltérítse, megcsalja és megsemmisítse. Láttam, hogy olyanok fölé nem volt kiteríthető a Mindenható oltalmazó takarója, akik nem voltak szilárdan megalapozva az igazságban.

Sátán minden úton-módon megkísérelte, hogy ott tartsa őket, ahol éppen voltak, mindaddig, amíg az elpecsételés elvégeztetik, és a Mindenható kiteríti oltalmazó takaróját a választottak fölé, mert jól tudta, hogy odakünn védelem nélkül maradnak, kitéve Isten haragjának, amely a hét utolsó csapásban nyilatkozik meg. Isten máris megkezdte oltalmazó takarójának kiterjesztését népe fölé, és nemsokára bevonja vele azokat, akik a harc napján védelmet óhajtanak. Isten hatalmasan munkálkodik népéért, és Sátánnak is megengedi, hogy hasonlóan dolgozzon. – *Tapasztalatok és látomások*, 44. o.

Mialatt Jézus a szentek szentjében szolgált, a csapások nem áradhattak ki a földre. De ha szolgálatát ott befejezi, és közbenjárói tisztjét leteszi, akkor többé semmi sem tarthatja vissza Isten haragját, amely teljes hevességében árad a gonoszok védtelen fejére, akik megvetették az üdvösséget, és gyűlölték az intelmet. Abban a rettenetes időben, amikor Jézus nem esedezik értük, a szentek közbenjáró nélkül élnek a szentséges Isten színe előtt. Minden egyes eset végleg eldőlt, minden egyes drágakövet egybegyűjtöttek. Jézus egy pillanatig a mennyei szentély külső részében tartózkodott, és ott azokat a bűnöket, amelyeket akkor vallottak meg, amíg a szentek szentjében tartózkodott, Sátánra mint a bűn végső okára helyezi, hogy a büntetést e bűnökért ő szenvedje el. – *Tapasztalatok és látomások*, 280. o.

Március 11., hétfő – Az utolsó hét csapás kitöltése

A bibliai történelemben jelentkező nemzetek közül a legvakmerőbben Egyiptom tagadta az élő Isten létezését, és szállt szembe parancsaival. Egy uralkodó sem mert Egyiptom királyánál nyíltabban és fölünyesebben fellázadni a menny tekintélye ellen. Amikor Mózes az Úr nevében átadta az üzenetet, a fáraó kevélyen válaszolt: „Kicsoda az Úr, hogy szavára hallgassak, és elbocsássam az Izraelt? Nem ismerem az Urat, és nem is bocsátom el Izraelt.” (2Móz 5:2) Ez istentagadás. Az Egyiptommal jelképezett nemzet hasonlóképpen megtagadta az élő Isten kívánalmait, és hasonló hitetlen és kihívó magatartást tanúsított. – *A nagy küzdelem*, 269. o.

Azután láttam, hogy a hét utolsó csapás nemsokára kiárad azokra, akik nem állnak Isten oltalma alatt, de a világ ezt csak annyiba vette, mintha ugyanannyi hullni készülő esőcseppről volna szó. Ezután erőt nyertem arra, hogy végignézhessem a rettenetes, félelmetes utolsó csapást, Isten haragjának kiáradását. Láttam, hogy Isten haragja rettenetes, és ha Isten felháborodásában kinyújtaná karját, akkor a föld összes lakói olyanokká lennének, mintha sohasem lettek volna, vagy gyógyíthatatlan, gyötrő fekélyektől és sepektől szenvednének, amelyekből nincs gyógyulás és megváltás, csak a pusztulás. Rémület fogott el, arcra borultam az angyal előtt, és úgy kértem, hogy távoztassa el tőlem vagy takarja el e látványt, mert olyan rettenetes. Ekkor oly világosan láttam annak fontosságát, mint még soha, hogy Isten szavát a legnagyobb gonddal kutassuk át, hogy megtudjuk belőle, miképpen kerülhetjük el a csapásokat, amelyekről Isten szava kijelenti, hogy mindazokra jönnek, akik a fenevadat imádják, és annak képét és jelét homlokukra vagy kezükre felveszik. Rendkívül csodálkoztam azon, hogy emberek akadnak, akik Isten parancsolatait, különösen a szent szombatnapot lábbal tapossák, míg a Szentírás olyan határozott és rettenetes fenyegetéseket és ítéleteket tartalmaz a törvény áthágói ellen. – *Tapasztalatok és látomások*, 64. o.

Örökkévaló karjai ölelik át azt a lelket, aki hozzá fordul segítségért. Biztosan nyugodhatunk oltalmában és elmondhatjuk: „Mikor félnem

kellene is, én bízom te benned.” (Zsolt 56:4) Isten beteljesíti ígéreteit mindazokon, akik benne reménykednek...

Nem a megpróbáltatásoktól mentesen, hanem azok kellős közepében fejlődik ki a keresztény jellem. Krisztus követőjét az ellentmondás és az ellenállás csak annál nagyobb éberségre, annál komolyabb imára készíti. Ha Isten kegyelme által kitartunk és elviseljük, az erős kíséret türelmet, éberséget, állhatatosságot, mélységes, maradandó bizalmat eredményez. A keresztény hit diadala az, hogy képesíti követőit szenvedni, és egyszersmind erősnek maradni; megalázkodni, de éppen alázatosság által győzni. Egész nap öldöklük, de mégis él; hordozza a keresztet, de így nyeri el a dicsőség koronáját. – *Az apostolok története*, 467. o.

Március 12., kedd – Az Eufrátesz folyó kiszáradása

Hatalmas küzdelem előtt állunk, közeledünk a mindenható Isten nagy napjának viadala felé. Amit eddig visszatartottak, azt most szabadon engedik, és a kegyelem angyala kibontja szárnyait, hogy eltávozzon, és átadja a világot Sátán uralmának. A föld fejedelmei és hatalmasságai keserű lázadást indítanak a menny Istene ellen, gyűlölettel telve azok iránt, akik a Teremtőt szolgálják. Nemsokára megvívják a jó és gonosz közötti utolsó küzdelmet, a föld lesz a csatatér, az utolsó harc és a végső győzelem színtere. – *Az én életem ma*, 308. o.

Ezek a csapások nem egyetemesek, különben a föld lakói mind elpusztulnának. De ilyen szörnyű csapásokról halandó ember soha nem hallott. Azok a büntetések, amelyek a kegyelemidő lezárta előtt sújtották az embereket, mind kegyelemmel voltak elegyítve. A közbenjáró Krisztus vére pajzsként védte a bűnöst bűnének teljes büntetésétől, de a végítéletkor Isten irgalom nélkül önti ki haragját...

Isten népe sem menekül meg a szenvedéstől. Üldözni és nyomorgatni fogják őket, nélkülözni és éhezni fognak, de nem pusztulnak el. Az az Isten, aki Illésről gondot viselt, egyetlen önfeláldozó gyermekét sem hagyja magára. Aki számon tartja fejük hajszárait, gondja lesz rájuk, és az éhínség idején is eledelt ad nekik. Míg a gonoszok az éhségtől és

a ragálytól elpusztulnak, az igazakat angyalok védik, és kielégítik szükségleteiket. Annak, „aki igazságban jár”, szól az ígéret: „Kenyerét megkapja, vize el nem fogy.” „A nyomorultak és szegények keresnek vizet, de nincs, nyelvük a szomjúságban elepedt: én, az Úr, meghallgatom őket, én, Izrael Istene, nem hagyom el őket.” (Ésa 33:15–16; 41:17) – *A nagy küzdelem*, 628–629. o.

Igen, Isten szolgálói teljes bizonyossággal bízhatnak Benne, félelem nélkül tekinthetnek Jézusra, és az Ő parancsolatainak engedelmeskedve haladhatnak előre elhagyva mindent, ami egyesíti őket a világgal. Sikerük Istentől jön, és nem vallanak kudarcot, mivel nem a törvénytelen emberek gazdagságát és befolyását birtokolják. Ha mégis elbuknak, az azért következik be, mert nem hallgatnak az Úr rendeléseire, és nem birtokolják a Szentlelket...

Csak akkor vagyunk biztonságban, ha egyesültünk Jézus Krisztussal. A világi emberek barátságának elvesztését megengedhetjük magunknak. Mert aki világi emberekkel egyesül azért, hogy szentségtelen céljait elérje, az az ember végzetes tévedést követ el, mivel elveszíti az isteni előjogokat és áldásokat. – *This Day With God*, 354. o.

Március 13., szerda – Sátán utolsó nagy megtévesztése

A legnagyobb próba a szombat, mely választóvonalat jelent hűségesek és hűtlenek, engedelmesek és törvénytaposók között. Isten rendelte a szombatot, és aki a parancsolatok megtartójának vallja magát, aki hiszi, hogy a harmadik angyal üzenetének hirdetése idejében élünk, meg fogja érteni, hogy milyen fontos szerepe van a szombatnak ebben az üzenetben. Az élő Isten pecsétje a szombat. Az ilyen lélek nem kicsinyli le a szombat jelentőségét azért, hogy könnyebben megtarthassa. – *Manuscript 34.*, 1897.

A Jelenések könyvében János azok földi egyesüléséről ír, akik semmibe veszik Isten törvényét. „Ezeknek egy a szándékuk; erejüket és hatalmukat is a fenevadnak adják. Ezek a Bárány ellen viaskodnak, és a Bárány meggyőzi őket, mert uraknak Ura és királyoknak Királya; és

az övele való hivatalosok és választottak és hívek is.” (Jel 17:13–14) „És láték a sárkány szájából és a fenevad szájából és a hamis próféta szájából három tisztátalan lelket kijőni, a békákhoz hasonlókat.” (Jel 16:13)

Mindazok, akik felmagasztalják és imádják a bálványszombatot, a napot, melyet Isten nem áldott meg, az ördögöt és angyalait segítik Istentől kapott képességeik minden erejével, melyet romlott célokra használnak fel. Egy másik, értelmüket elvakító lélek által vezetett nem veszik észre, hogy a vasárnap bevezetése egészében a katolikus egyháztól ered. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. kötet, 423. o.

Sokan úgy igyekeznek megmagyarázni a szellemi megnyilvánulásokat, hogy teljesen a médiumok szemfényvesztésének tulajdonítják. Miközben igaz az, hogy a csalfogások és csalások eredményeit is gyakran valódi megnyilatkozásoknak állították be, a természetfeletti erő kifejezett megnyilatkozásai is megtörténhetnek... Sokan esnek törbe, mivel azt hiszik, hogy a spiritizmus csupán emberi ámítás. Amikor azonban szembe kerülnek azokkal a megnyilatkozásokkal, amelyeket csak természetfelettieknek tekinthetnek, akkor ezek a jelenségek megcsalják, és arra bírják őket, hogy úgy vegyék, mint „Istennek nagy erejét”.

Ezek az egyének figyelmen kívül hagyják a Szentírásnak a csodákra vonatkozó bizonyágtételét, amelyeket Sátán és ügynökei művelnek. Sátán segítségével tudták utánozni a fáraó varázslói Isten munkáját. János apostol az utolsó napokban megnyilatkozó csodatevő erő leírásakor kijelenti: „És nagy jeleket tesz, annyira, hogy tüzet is hoz alá az égből a földre, az emberek láttára. És elhiteti a föld lakosait a jelekkel, amelyek adatának néki.” (Jel 13:13–14) Itt nemcsak csalásról van szó. Az embereket megtévesztik azokkal a csodákkal, amelyeknek cselekvésére Sátán ügynökeinek hatalmuk van, és nem azokkal, amelyeknek keresztülvitele hamisan állítják. – *A megváltás története*, 394–395. o.

Március 14., csütörtök – Gyülekezés a végső csatára

Az armageddoni csatát meg kell vívni. Vigyázzunk, hogy egyikünket se találja álomban az a nap! Igen ébereknek kell lennünk, és mint a bölcs szüzek, gondoskodnunk kell a lámpásunkba való olajról. A Szent-

lélek hatalmának meg kell nyugodnia rajtunk. Az Úr seregének vezére a mennyei angyalok élére állva irányítja majd a küzdelmet.

Ünnepélyes események előtt állunk. Trombitaszó trombitaszót követ majd, miközben csapás csapás után töltetik ki a föld lakóira. Őriási érdekeltségű események küszöbén állunk, melyek biztos kifejezői lesznek az Úr jelenlétének, aki minden korban végigkísérte művének előrejutását és fejleményeit, és aki kegyelmesen megígérte, hogy minden harcukban együtt lesz gyermekeivel a világ végezetéig. Az Úr megvédi és diadalra juttatja igazságát. Hűségeseibe készséggel plántál indítékokat és céltudatot. Reményt, bátorságot és erőt önt beléjük az események felgyorsulásának idején. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. kötet, 426. o.

A föld fejedelmei és hatalmasságai keserű lázadást indítanak a menny Istene ellen, gyűlölettel telve azok iránt, akik a Teremtőt szolgálják. Nemsokára megvívják a jó és gonosz közötti utolsó küzdelmet. A föld lesz a csatater, az utolsó harc és a végső győzelem színtere. – *Az én életem ma*, 308. o.

Az Úr napja egyre közeledik, az állítólag nagy és bölcs emberek mégsem ismerik fel Krisztus jövetelének és a világ végének jeleit. A gonoszság elhatalmasodik, és sok szívben kihűl a szeretet.

Ezrek és milliók döntenek most el örök életüket vagy örök halálukat. A férfi, akit teljesen leköt hivatása, aki a szerencsejátékokban leli örömét, aki szereti kielégíteni elfajult étvágját, a szórakozás szerelmesei, a színházak és tánctermekek látogatói számításukon kívül hagyják az örökkévalóságot. Az életük értelme csupán ennyi: mit együnk, mit igyunk, s mivel ruházkodjunk. Nem tartanak a menny felé zarándokló menettel. A nagy hitehagyó vezeti őket, és vele is pusztulnak majd el. – *Bizonyságtételek*, 6. kötet, 406. o.

Március 15., péntek

„Láttam a sárkány szájából és a fenevad szájából és a hamis próféta szájából három tisztátalan lelket kijönni, a békákhoz hasonlókat. Mert

ördögi lelkek azok, akik jeleket tesznek; akik elmennek a földnek és az egész világnak királyaihoz, hogy egybegyűjtsék azokat a mindenható Isten ama nagy napjának viadalára.” (Jel 16:13–14) (...)

E két nagy tévedéssel – a lélek halhatatlanságával és a vasárnap szentségével – csalja csapdába Sátán az embereket. Míg az előbbi a spiritizmus elképzeléseivel, az utóbbi Rómával hozza közös nevezőre az embereket. Az Egyesült Államok protestánsai elsőként lépik át a szakadékot, hogy kezet fogjanak a spiritizmussal és a római hatalommal is. E hármas szövetség hatására ez az ország követni fogja Rómát a lelkiismeret jogainak sárba tiprásában.

Katolikusok, protestánsok és a világ fiai egyaránt elfogadják a kegyesség formáját a kegyesség ereje nélkül, és ebben a szövetségben a világot megtérítő és régóta várt millennium nagyszerű mozgalmának kezdetét látják...

A rendelettel, amely Isten törvényét megsértve a pápaság által létesített intézményt kényszeríti az emberekre, nemzetünk teljesen elszakad majd az igaz tettektől. Amikor a protestantizmus átnyújtja kezét a szakadékon, hogy megragadja a római hatalom kezét, amikor a hármas szövetség nyomása alatt országunk eltíporja az alkotmány minden elvét, s amikor helyet adnak a pápai hamisságok és csalások gyakorlásának, akkor megtudjuk, hogy elérkezett Sátán csodatevéseinek ideje, és elközelgett a vég.

Amikor nemzetünk elárulja kormányzati alapelveit, mert elfogadja a vasárnap törvényét, akkor a protestantizmus kezet fog a pápasággal. Nem lesz ez más, mint új élet lehelése abba az önkényuralomba, amely régóta mohón lesi az alkalmat, hogy leigázza Jézus Krisztus követőit. – *Maranatha*, 190. o.

További tanulmányozásra

Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 3. kötet, „Helyreállítani és nem rombolni” című fejezet.